

Główny cel zaskarżonej decyzji polega na zwalczaniu terroryzmu poprzez wykonanie rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych w sprawie walki z terroryzmem. Z kolei celem rozporządzenia nr 443/92 jest pomoc w rozwoju poprzez współpracę finansową i ekonomiczną oraz gospodarczą. Przyznane Komisji w tym podstawowym akcie kompetencje wykonawcze czynią Komisję odpowiedzialną za zagwarantowanie zarządzania pomocą finansową i techniczną, jak również współpracą ekonomiczną. Działanie zmierzające do udzielenia pomocy rządowi Filipin w podniesieniu bezpieczeństwa swoich granic w celu zwalczania terroryzmu, wykracza poza kompetencje przewidziane w tym akcie podstawowym, a tym samym jest ono bezprawne.

Zaskarżona decyzja nie została opublikowana w Dzienniku Urzędowym. Parlament Europejski zapoznał się z pełnym tekstem tej decyzji dopiero w dniu 9 września 2005 r.

(⁴) Dz.U. L 52 z 27.02.1992, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-404/05)

(2006/C 10/30)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Enrico Traversę i Geralda Brauna, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Federalnej Niemiec.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wymagając, aby prywatne podmioty kontrolujące w dziedzinie rolnictwa ekologicznego, które mają siedzibę i są zatwierdzone w innym Państwie Członkowskim, utrzymywały w Republice Federalnej Niemiec siedzibę lub inną trwałą infrastrukturę dla celów prowadzenia działalności na terenie tego Państwa Członkowskiego, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 WE.
- 2) obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Władze niemieckie wymagały od każdego podmiotu kontrolującego w dziedzinie rolnictwa ekologicznego, mającego siedzibę i zatwierdzonego w innym Państwie Członkowskim, aby utrzymywał siedzibę lub przedstawicielstwo w Niemczech, dla celów prowadzenia działalności na terenie tego Państwa Członkowskiego. Wymóg ten jest sprzeczny ze swobodą świadczenia usług, ponieważ uniemożliwia świadczenie usług w Niemczech przez przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych Państwach Członkowskich.

Pod pojęciem swobodnego świadczenia usług w rozumieniu art. 49 WE należy bowiem rozumieć prawo świadczenia usług bez przeszkód z jednego Państwa Członkowskiego do drugiego, bez utrzymywania w tym drugim państwie stałej siedziby. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zapewnienie swobody świadczenia usług wymaga nie tylko usunięcia wszelkiej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo, ale również zniesienia wszelkich ograniczeń, mogących uniemożliwić, utrudnić, lub też uczynić mniej atrakcyjną działalność usługodawcy mającego siedzibę w innym Państwie Członkowskim, w którym legalnie świadczy on podobne usługi. Artykuł 49 WE sprzeciwia się wobec tego przepisom krajowym lub praktykom administracyjnym, które bez obiektywnego uzasadnienia ograniczają możliwość rzeczywistego skorzystania przez usługodawcę ze swobody świadczenia usług.

Względy wskazane przez rząd niemiecki — wykonywanie władzy publicznej przez podmioty kontrolujące i interes ogólny — nie mogą uzasadnić tego ograniczenia swobody świadczenia usług. Powołanie się na wykonywanie władzy publicznej — jako uzasadnienie przedmiotowego ograniczenia swobody świadczenia usług — byłoby jedynie wówczas zgodne z prawem i dopuszczalne, gdyby chodziło o działalność, która stanowi bezpośredni i szczególny udział w wykonywaniu władzy publicznej. Wprawdzie niemieckie kraje związkowe przekazały podmiotom kontrolującym zadania z zakresu administracji, a ponadto podmioty te dysponują możliwością egzekwowania sankcji za pomocą przymusu. Okoliczność ta jest jednakże z punktu widzenia prawa wspólnotowego nieistotna i nie wpływa na to, że uregulowana w prawie wspólnotowym działalność podmiotu kontrolującego może być wykonywana w Niemczech przez każdy podmiot kontrolujący, zatwierdzony w innym Państwie Członkowskim na tej podstawie prawnej, w ramach swobody świadczenia usług.

Okoliczność, że podmiot kontrolujący nie ma siedziby w Niemczech nie zagraża interesowi ogólnemu, ponieważ zgodnie z wymogami prawa wspólnotowego rzeczywista kontrola jest dokonywana przy zatwierdzaniu i weryfikacji danego podmiotu kontrolującego przez władze Państwa Członkowskiego zatwierdzającego. W przedmiotowej sprawie istnieją ponadto wspólnotowe przepisy koordynujące i harmonizujące, które zapewniają, aby powołany przez rząd niemiecki interes ogólny był w innych Państwach Członkowskich chroniony według tych samych standardów.